

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ - ਇੱਕ ਸੌ ਪੰਜ

ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦਾ ਕ੍ਰਮਿਕ ਅਸਵੀਕਾਰ: ਮਸੀਹ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸਤੀਫ਼ਨ ਦੀ ਪੱਥਰਾਓ ਨਾਲ ਹੱਤਿਆ ਤੱਕ

Jeff Pippenger
2024-02-29

ਪਿਛਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨੇ ਇਹ ਪਛਾਣਿਆ ਕਿ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਨੂੰ "ਮੋਹਰਬੰਦ ਕੀਤਾ," ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਤੀਫ਼ਾਨ ਉੱਤੇ ਪੱਥਰ ਮਾਰ ਕੇ ਉਸ ਅਸਵੀਕਾਰ ਦੀ ਮੁੜ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ, ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਕੁਤਾਰਕੀ ਯਹੂਦੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦਾ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕ੍ਰਮਵੱਧੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਜਨਮ ਸਮੇਂ ਹੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਇਸਤੀਫ਼ਾਨ ਉੱਤੇ ਪੱਥਰ ਮਾਰੇ ਜਾਣ ਤੱਕ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਕ੍ਰਮਵੱਧੀ ਅਸਵੀਕਾਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।

"ਮਨੁੱਖ ਇਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਪਰ ਇਹ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਸਾਰੇ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਵੀ ਗਹਿਰੀ ਅਤੇ ਕੋਮਲ ਰੁਚੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਲੋਕ ਵਿੱਚੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਜੀਵ ਧਰਤੀ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਸ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਕਰਕੇ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਹੋਰ ਚਮਕੀਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਬੈਤਲਹਮ ਦੀਆਂ ਟਿੱਬੀਆਂ ਉੱਤੇ ਦੂਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਅਣਗਿਣਤ ਭੀੜ ਇਕੱਠੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਸੰਕੇਤ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਭਰੀ ਖ਼ਬਰ ਸੁਣਾਉਣ। ਜੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਆਗੂ ਆਪਣੀ ਅਮਾਨਤ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੱਚੇ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਯਿਸੂ ਦੇ ਜਨਮ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਆਨੰਦ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਹੁਣ ਉਹ ਅਣਦੇਖੇ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ।" *The Desire of Ages*, 47.

ਯਿਸੂ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸਤੇਫ਼ਨੁਸ ਦੀ ਮੌਤ ਤੱਕ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਵੱਲੋਂ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੇ ਕ੍ਰਮਵੱਧ ਇਨਕਾਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਯਹੂਦੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਇਨਕਾਰ ਨੂੰ ਕ੍ਰਮਵੱਧ ਮੰਨਣ ਨਾਲ "ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਨਕਾਰ ਉੱਤੇ ਮੋਹਰ ਲੱਗਣਾ" ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਦੋਹਾਂ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ—ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ, ਜਿੱਥੇ ਮੰਦਰ ਦਾ ਪਰਦਾ ਫੱਟ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਤੇਫ਼ਨੁਸ ਦੀ ਮੌਤ ਵੇਲੇ। ਪਰਦੇ ਦਾ ਫੱਟਣਾ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਾਚਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸਤੇਫ਼ਨੁਸ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਮਾਰ ਕੇ ਘਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਸਤੇਫ਼ਨੁਸ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਬਾਰਾਂ, ਆਇਤ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦਾ ਨਾਸ ਵੀ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ।

"ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਉੱਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਤਿਫਲ ਸਿਰਫ਼ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਸਮੇਂ ਲਈ ਟਾਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਉਸ ਨਾਸ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸ਼ਹਿਰ ਉੱਤੇ ਟਿਕੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕੇਵਲ ਇਸ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨਿਰਣਿਤ ਨਾਸ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਪ੍ਰਤਿਫਲ ਵੇਖਿਆ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਉੱਤੇ ਆਵੇਗਾ। ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੇਲੇ ਜੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਘਟੇ ਸਨ, ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਮਹਾਨ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਦੁਹਰਾਏ ਜਾਣਗੇ, ਪਰ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਧ ਡਰਾਵਣੇ ਢੰਗ ਨਾਲ।" *Review and Herald*, December 7, 1897.

ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਦਇਆ ਹੀ ਉਹ ਕਾਰਨ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਸਲੀਬ ਦੇ ਸਮੇਂ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਨਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ।

"ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਵਿਨਾਸ਼ਤਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਕਲਵਰੀ ਉੱਤੇ ਵਹਾਇਆ ਗਿਆ ਲਹੂ ਉਹ ਭਾਰ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਲਈ ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸੰਸਾਰ ਲਈ ਨਾਸ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬੇ ਦਿੱਤਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਮਹਾਨ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਨਿਆਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਆ ਪਵੇਗਾ। ਮਸੀਹ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਠੋਕਰ ਦਾ ਪੱਥਰ ਹੈ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਪਹਾੜ ਵਾਂਗ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਦੇ ਮੁਖਮੰਡਲ ਦੀ ਮਹਿਮਾ, ਜੋ ਧਰਮੀਆਂ ਲਈ ਜੀਵਨ ਹੈ, ਦੁਸ਼ਟਾਂ

ਲਈ ਭਸਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅੱਗ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਤਿਰਸਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਪਾਪੀ ਨਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।" The Desire of Ages, 600.

ਇਹ ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਦਇਆ ਹੀ ਸੀ ਜੋ ਸਲੀਬ ਦੇ ਸਮੇਂ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਨਾਸ ਨੂੰ ਨਾ ਲਿਆਉਣ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰੀ ਰਹੀ।

"ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਨਾਸ ਦਾ ਉਚਾਰਣ ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਗਭਗ ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਅਤੇ ਉਸ ਕੌਮ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਲੰਬਿਤ ਕੀਤਾ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਉਹ ਦੀਰਘ-ਸਹਿਨਸ਼ੀਲਤਾ ਅਦਭੁਤ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਘਾਤਕਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ।" The Great Controversy, 27.

ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਮੰਦਰ-ਸ਼ੁੱਧੀਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹ ਚੇਤਾਵਨੀ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਯਾਈ ਦਾਨੀਏਲ ਨਬੀ ਦੁਆਰਾ ਉਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਉਜਾੜ ਦੀ ਘਿਣਾਉਣੀ ਚੀਜ਼ ਦੇਖਣ, ਤਾਂ ਉਹ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਤੋਂ ਭੱਜ ਜਾਣ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਡਾਕੂਆਂ ਦੀ ਖੋਹ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ" ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਉਜਾੜ ਛੱਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਲੀਬ ਤੋਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ, ਜੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਘਟਿਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਉਹ ਮੰਦਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਲੀਬੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪਰਚਾ ਫਟਣਾ ਸੀ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਘਰ ਵਜੋਂ। ਸਿਸਟਰ ਵ੍ਹਾਈਟ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਨੇ ਉਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਦੇ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਵਧਾਈ ਹੋਈ ਦਇਆ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਚਰਚਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਾਦਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਾਸਕਾਂ ਨੂੰ ਕਹੇ ਸ਼ਬਦ, "ਵੇਖੋ, ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਉਜਾੜ ਛੱਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ" (ਮੱਥੀ 23:38), ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਭੈ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਡੱਗ ਰਚਿਆ, ਪਰ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਮੁੜ ਉੱਠਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਕੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਅਦਿਸ਼ਟ ਖ਼ਤਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਮੰਡਰਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵਿਭਵਸ਼ਾਲੀ ਮੰਦਰ, ਜੋ ਕੌਮ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸੀ, ਜਲਦੀ ਹੀ ਖੰਡਰਾਂ ਦੇ ਢੇਰ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਸੀ?...

"ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਉੱਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਬਰਬਾਦੀ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਚ ਸਕਦੇ ਹਨ: 'ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਫੌਜਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਵੇਖੋ, ਤਦ ਜਾਣ ਲਵੋ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਉਜਾੜ ਨੇੜੇ ਆ ਪਈ ਹੈ। ਤਦ ਜੋ ਯਹੂਦਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣ, ਉਹ ਪਹਾੜਾਂ ਵੱਲ ਭੱਜ ਜਾਣ; ਅਤੇ ਜੇ ਇਸ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਣ, ਉਹ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਣ; ਅਤੇ ਜੇ ਦੇਹਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣ, ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਨਾ ਕਰਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਦਲੇ ਦੇ ਦਿਨ ਹਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਜਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਸਭ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣ।' ਇਹ ਚੇਤਾਵਨੀ ਇਸ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਨਾਸੀ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਇਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ। ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਨੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਪਤਨ ਵਿੱਚ ਇਕ ਵੀ ਮਸੀਹੀ ਨਾਸ ਨਾ ਹੋਇਆ।" The Desire of Ages, 628, 630.

ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਸਨ 31 ਵਿੱਚ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਸਨ 70 ਵਿੱਚ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਘੇਰਾਬੰਦੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਨਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਜੇ ਸਨ 31 ਵਿੱਚ ਸਲੀਬ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹੀ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਨਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਨੌਂ, ਆਇਤ ਚੌਵੀ ਵਿੱਚ ਸੱਤਰ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਰ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦਾ ਪਰਖ-ਕਾਲ ਅਜੇ ਵੀ ਬਾਕੀ ਸੀ? ਇਹ ਜਾਹਿਰਾ ਅਸੰਗਤਤਾਵਾਂ ਕਿਵੇਂ ਸੁਲਝਾਈਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ? ਸਭ ਤੋਂ ਆਸਾਨ ਹੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸੱਤਰ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਪਰਖ-ਕਾਲ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਪਰਖ-ਕਾਲ ਦੇ ਕ੍ਰਮਿਕ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਵਜੋਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ waymarks ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਨਿਰਧਾਰਤਾ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ।

ਜੇ ਪੈਂਤਕੁਸਤ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨੇੜਲੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚਲੀ ਹੋਰ ਭੇਡ-ਝੁੰਡ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਪੈਂਤਕੁਸਤ ਤੋਂ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਹੀ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਤੱਕ ਕਿਉਂ ਪਹੁੰਚਿਆ? ਕੀ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੌਤ ਜਾਂ ਸਤੀਫ਼ਨੁਸ ਦੀ ਮੌਤ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਲਈ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਦਾ

ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੈ? ਜੇ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨੇੜਲੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵੇਲੇ ਕਲੀਸੀਆ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਸੱਤਰਵੇਂ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਮੰਦਰ ਦੀ ਤਬਾਹੀ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵੇਲੇ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਮੰਦਰ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ? ਜੇ ਕੁਝ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੱਖ ਅਸੰਗਤਤਾਵਾਂ ਜਿਹਾ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹ “ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ” ਦੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸੁਲਝ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਸ ਲਾਗੂਕਰਨ ਨੂੰ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸੀਂ ਪਛਾਣ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸੰਖੇਪ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਉਹ ਹਫ਼ਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਨੇ ਵਾਚਾ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਕੀਤਾ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਦੋ ਸਮਾਨ ਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਅਰਸਾ ਮਸੀਹ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਪਤਿਸਮਾ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਪੁਨਰੁੱਠਾਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅਰਸੇ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਉਸ ਦੇ ਅੰਤ ਨਾਲ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਉਸ ਅਰਸੇ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਨੇ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਸਿਰਫ਼ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ। ਉਹਨਾਂ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਅਗਲੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਦੂਜੇ ਅਰਸੇ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਤੀਫ਼ਨਸ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਅਰਸੇ ਵਿੱਚ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਸਿਰਫ਼ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ।

ਉਹ ਦੋ ਕਾਲ-ਅਵਧੀਆਂ, ਜੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਲੀਕਾਂ ਹਨ, ਨੂੰ “line upon line” ਇਕੱਠੇ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂਆਤਾਂ ਅਤੇ ਅੰਤ ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਲਫ਼ਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦੀ ਮੋਹਰ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ੁਰੂ ਅਤੇ ਅੰਤ ਦੀਆਂ ਇਤਿਹਾਸਕ ਕਥਾਵਾਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਹਨ। ਅਵਧੀ ਦੇ ਦੋਹਾਂ ਸਮੇਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਹਰ ਇਕ ਅਵਧੀ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਵੀ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਹੈ। ਮਸੀਹ, ਜੋ ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਹੈ, ਸਭ ਕੁਝ ਦਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਵੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਹੈ। ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ “ਸੱਚਾਈ” ਤਿੰਨ ਇਬਰਾਨੀ ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲਾ ਅੱਖਰ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੇਰ੍ਹਵਾਂ ਅੱਖਰ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਬਰਾਨੀ ਵਰਣਮਾਲਾ ਦਾ ਆਖਰੀ ਅੱਖਰ—ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਕੇ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ “ਸੱਚਾਈ” ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਤਿੰਨ ਸਵਾ ਸਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋਹਾਂ ਅਵਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਪਹਿਲਾ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਵੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲੀ ਅਵਧੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਸਮੇਂ ਮਸੀਹ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਪਹਿਲੀ ਅਵਧੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਸਮੇਂ ਵੀ ਉਹੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਅਵਧੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਅਵਧੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਖੜਾ ਹੈ। ਤੇਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਬਗ਼ਾਵਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੋਹਾਂ ਅਵਧੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਚਾਹੇ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਮਸੀਹ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਵਿਅਕਤਿਗਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਦੂਜੀ ਅਵਧੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ, ਖੇਟ ਕੱਢਣ ਵਾਲੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਗ਼ਾਵਤ ਕੀਤੀ।

ਦੋਵੇਂ ਅਵਧੀਆਂ ਇੱਕੋ ਹੀ ਮਿਆਦ ਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਲਫ਼ਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦੀ ਛਾਪ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਅਵਧੀਆਂ ਨੂੰ “line upon line” ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਕੱਠੇ ਲਿਆਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। “line upon line” ਦੀ ਪੱਧਤੀ ਹੀ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦੀ ਪਰਖਣ ਵਾਲੀ ਪੱਧਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਪੱਧਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੱਚਾਈਆਂ ਜੋ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਪੱਧਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪਛਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹੀ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਮੋਹਰਬੰਦੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲੇਵੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਉਹ ਗਿਆਨ ਕਿਸ ਨੂੰ ਸਿਖਾਵੇਗਾ? ਅਤੇ ਸਿਧਾਂਤ ਕਿਸ ਨੂੰ ਸਮਝਾਵੇਗਾ? ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜੇ ਦੁੱਧ ਤੋਂ ਛੁਡਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਛਾਤੀਆਂ ਤੋਂ ਹਟਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਕਮ ਉੱਤੇ ਹੁਕਮ, ਹੁਕਮ ਉੱਤੇ ਹੁਕਮ; ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ, ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ; ਇੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹਾ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਕਲਾਉਂਦੇ ਹੋਠਾਂ ਨਾਲ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਇਸ ਲੋਕ ਨਾਲ ਬੋਲੇਗਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਉਹ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਥੱਕੇ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ; ਅਤੇ ਇਹ ਤਾਜ਼ਗੀ ਹੈ; ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ ਸੁਣਨਾ ਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਬਚਨ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਹੁਕਮ ਉੱਤੇ ਹੁਕਮ, ਹੁਕਮ ਉੱਤੇ ਹੁਕਮ; ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ, ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ; ਇੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹਾ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸੀ; ਤਾਂ ਜੇ ਉਹ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਨੂੰ ਡਿੱਗਣ, ਅਤੇ ਟੁੱਟ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਫੰਦੇ ਵਿੱਚ ਫਸਣ, ਅਤੇ ਫੜੇ ਜਾਣ। ਯਸਾਯਾਹ

ਯਸਾਯਾਹ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਅਗਲੀ ਆਇਤ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਪੂਜਾ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਠੱਠਾ ਉਡਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਠੱਠਾ ਉਡਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਲਈ, “ਆਰਾਮ ਅਤੇ ਤਾਜ਼ਗੀ” (ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ), ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ “ਸੁਣਨ” ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਉਹੀ ਉਹ ਕਾਰਨ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ “ਜਾਣ, ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਡਿੱਗਣ, ਅਤੇ ਟੁੱਟ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਫੰਦੇ ਵਿੱਚ ਫਸਣ, ਅਤੇ ਫੜੇ ਜਾਣ।” ਉਹ ਪਰਖ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜੀਭ ਰਾਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਏਲੀਆਹ, ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਵਿਦਿਆਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼, ਜੋ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ ਜੋ “ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ” ਦੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੁਆਰਾ ਉਤਪੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਉਸ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨ ਸਵਾ ਸਾਲ—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਨੇ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕੀਤਾ—ਅਖੀਰਲੇ ਤਿੰਨ ਸਵਾ ਸਾਲਾਂ ਉੱਤੇ ਰੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਐਸਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪਾਂਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਖੋਜੀ ਮਨ ਵਿੱਚ ਉੱਠ ਸਕਣ ਵਾਲੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਅਸੰਗਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹਫ਼ਤਾ ਉਹ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਦੂਤ ਨੇ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਵੀ ਵਾਅਦਾ ਲਹੂ ਨਾਲ ਹੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਅਤੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਣਾ, ਅਤੇ ਸਤਿਫਨੁਸ ਨੂੰ ਪੱਥਰਵਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ—ਇਹ ਸਭ ਲਹੂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੋਵੇਂ ਰੇਖਾਵਾਂ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਲਹੂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਰੇਖਾਵਾਂ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ।

ਜਦੋਂ “ਰੇਖਾ ਉੱਤੇ ਰੇਖਾ” ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਬਪਤਿਸਮਾ ਅਤੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਣਾ ਪਹਿਲਾ ਮੀਲ-ਪੱਥਰ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਸਤੇਫਨ ਦੀ ਪੱਥਰਵਾਰੀ ਆਖਰੀ ਮੀਲ-ਪੱਥਰ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਰੇਖਾ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਲੀਬ ਅਤੇ ਸਤੇਫਨ ਦੀ ਮੌਤ ਵੇਲੇ ਮੀਖਾਏਲ ਦੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਨੂੰ ਯਹੂਦੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਨੂੰ ਮੋਹਰਬੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਵਜੋਂ ਪਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੌਤ, ਉਸ ਦੇ ਚੇਲੇ ਸਤੇਫਨ ਦੀ ਮੌਤ ਵੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪਸਾਹ ਹੈ ਜਦੋਂ ਦੋਵੇਂ ਰੇਖਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਮਸੀਹ ਪਹਿਲੇ ਫਲ ਦੀ ਭੇਟ ਵਜੋਂ ਜੀ ਉੱਠਦਾ ਹੈ।

ਪਰ ਹੁਣ ਮਸੀਹ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀ ਉੱਠਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਫਲ ਬਣਿਆ ਹੈ ਜੋ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਸਨ। 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15:20।

ਪਸਾਹ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਮਨਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪਹਿਲੇ ਫਲਾਂ ਦੇ ਤਿਉਹਾਰ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਬਿਨਾ ਖਮੀਰ ਦੀ ਰੋਟੀ ਦੇ ਤਿਉਹਾਰ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਿਨਾ ਖਮੀਰ ਦੀ ਰੋਟੀ “ਫੁੱਲਦੀ” ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਜੀ ਉੱਠਿਆ; ਉਹ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਜੀ ਉੱਠਿਆ। “ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ” ਦੀ ਅਨੁਪ੍ਰਯੋਗਤਾ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਸਤੀਫਨ ਇਕੱਠੇ ਮਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਪਹਿਲੇ ਫਲਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕ੍ਰਮ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸਤੀਫਨ ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੀ ਉੱਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪਰ ਹਰ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਕਤਾਰ ਅਨੁਸਾਰ: ਮਸੀਹ ਪਹਿਲਾ ਫਲ; ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਆਉਣ ਵੇਲੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਹਨ। 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15:22.

ਬਸੰਤ ਦੀਆਂ ਤਿਉਹਾਰਕ ਪਵਿੱਤਰ ਸਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ। ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ, ਪੈਂਤਕੁਸਤ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨੇੜਲੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਉਡੇਲੇ ਜਾਣ ਦੀ ਦੁਹਰਾਈ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੇ ਅਠਾਰਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਦੂਜੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਇਸ ਵੇਲੇ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਬਾਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਲਈ ਪੁਕਾਰੇਗੀ। “ਬਾਬਲ” ਸ਼ਬਦ “ਬਾਬੇਲ” ਸ਼ਬਦ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਗੜਬੜ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਬੇਲ ਦੇ ਪਤਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗੜਬੜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੈਂਤਕੁਸਤ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੀ ਉਸ ਗੜਬੜ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਉਲਟ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਸੰਸਾਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੈਂਤਕੁਸਤ ਅਤੇ ਐਤਵਾਰ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ ਹਨ।

ਪੈਂਤੀਕੁਸਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਜੇ ਵੀ ਕੇਵਲ ਯਹੂਦੀਆਂ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਦੋਵੇਂ ਰੇਖਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੈਂਤੀਕੁਸਤ ਸਨ 34 ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ,

ਜਦੋਂ ਇਸਤੀਫ਼ਾਨ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਮਾਰ ਕੇ ਘਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੱਕ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਜੋ ਇਸ ਵੇਲੇ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ।

ਸਤੀਫ਼ਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਜੋ “ਉਸ ਦੇ ਆਉਣ ਸਮੇਂ” ਜੀ ਉੱਠਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ ਫਸਲ ਦੀ ਭੇਟ ਮਸੀਹ ਦੇ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਹੋਏ ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਤਿਉਹਾਰ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਪੈਂਤੀਕੁਸਤ ਦਾ ਤਿਉਹਾਰ ਵੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਸੀਨਾਈ ਪਹਾੜ ‘ਤੇ ਦੱਸ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਯਾਦ ਮਨਾਉਂਦਾ ਹੈ।

22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844, ਸਲੀਬ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਹੋਰ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਿਸਟਰ ਵ੍ਹਾਈਟ ਸਲੀਬ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚੈਲਿਆਂ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਈ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਸਮਰੂਪ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸਲੀਬ ਅਤੇ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844—ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਜਲਦ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪੂਰਵਛਾਇਆ ਹਨ। ਪੈਂਤੀਕੁਸਤ ਵੀ ਜਲਦ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਹੈ, ਪਰ ਪੈਂਤੀਕੁਸਤ ਸਲੀਬ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਾਵੰਜਾ ਦਿਨਾਂ ਉਪਰੰਤ ਆਇਆ ਸੀ। ਸਲੀਬ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਪਾਸਕਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰਬਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਦਾ ਆਰੰਭ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਉੱਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਦੂਤ ਦੇ ਲੰਘ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਬਿਵਸਥਾ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪੁਰਾਤਨ ਮਾਰਗਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਮਨਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਪਰਬਾਂ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਵਿਲੱਖਣਤਾਵਾਂ ਹਨ, ਤਦ ਵੀ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਅਟੁੱਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਪਾਸਕਾ ਤੋਂ ਪੈਂਤੀਕੁਸਤ ਤੱਕ ਦੇ ਪੂਰੇ ਬਾਵੰਜਾ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਇਕੱਲੇ ਵੇਅਮਾਰਕ ਵਜੋਂ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਯਥਾਰਥ ਹੈ।

ਇਸ ਕਾਰਨ ਸਲੀਬ, ਇਸਤੀਫ਼ਾਨੁਸ ਦੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਪੈਂਤੀਕੁਸਤ—ਇਹ ਸਭ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪੂਰਵਛਾਇਆ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਆਧੁਨਿਕ ਬਾਬਲ ਉੱਤੇ ਤਰੱਕੀਸ਼ੀਲ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅਠਾਰਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਦੂਜੀ ਆਵਾਜ਼ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੋਰ ਝੁੰਡ ਨੂੰ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਬੁਲਾਉਣ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਉਸੇ ਵੇ-ਮਾਰਕ ਉੱਤੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਉੱਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨਿਆਂ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਵਿੱਚ ਮੰਦਰ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਅਸਲ ਤਬਾਹੀ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਇਸਦੀ ਸੰਨ 70 ਤੱਕ ਮੁਲਤਵੀ ਰੱਖਿਆ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਤਬਾਹੀ ਉਸ ਤਰੱਕੀਸ਼ੀਲ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਜੋ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਤਦੋਂ ਆਰੰਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ “ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਧਰਮ-ਤਿਆਗ ਦੇ ਬਾਅਦ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।”

ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਉੱਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਰੇਖਾਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਨੇ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਕੀਤਾ, ਅਸੀਂ ਮੌਤ ਅਤੇ ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਦੀਆਂ ਦੋ ਗਵਾਹੀਆਂ ਪਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ ਜੋ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਐਤਵਾਰ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ “ਵੱਡੇ ਭੂਚਾਲ ਦੀ ਘੜੀ” ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ “ਘੜੀ” ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਹੋਇਆ, ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਸਤੀਫ਼ਨ ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ “line upon line,” ਸਤੀਫ਼ਨ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਪੁਨਰੁੱਥਿਤ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਫਲਾਂ ਦੇ ਤਿਉਹਾਰ ਵਿੱਚ ਦੋ ਮੁੱਖ ਭੇਟਾਂ ਚੜ੍ਹਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ।

ਇੱਕ ਬਿਨਾ ਦਾਗ ਦਾ ਮੇਮਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਜੌ ਦਾ ਭੇਟ-ਚੜ੍ਹਾਵਾ ਸੀ। ਜੌ ਉਸ ਫਸਲ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ ਜੋ ਪਿੱਛੋਂ ਆਉਣੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਮਣਾ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ। ਮਸੀਹ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਜੀ ਉੱਠਿਆ, ਅਤੇ ਸਤੇਫਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਪਿੱਛੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੌ ਉਸ ਫਸਲ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ ਜੋ ਪਿੱਛੋਂ ਆਉਣੀ ਸੀ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰਾਂ ਦੇ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਤੱਕ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਮਾਰੇ ਗਏ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਜੀ ਉੱਠੇ। ਉਹ ਦੋ ਗਵਾਹ ਮਸੀਹ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰੂਪਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਫਲ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਆਪ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਫਲ ਹਨ।

ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਵੇਖੇ, ਸਿਓਨ ਪਰਬਤ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਮੋਮਣਾ ਖੜਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੱਥਿਆਂ ਉੱਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜੋ ਬਹੁਤੀਆਂ ਧਾਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਰਗੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਗਰਜ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਰਗੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀਣਾ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜੋ ਆਪਣੀਆਂ ਵੀਣਾਵਾਂ ਵਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਉਹ ਸਿੰਹਾਸਨ ਦੇ ਅੱਗੇ, ਅਤੇ ਚਾਰ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ, ਅਤੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮਾਨੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਗੀਤ ਗਾ ਰਹੇ ਸਨ; ਅਤੇ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਉਸ ਗੀਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖ ਸਕਿਆ, ਸਿਵਾਏ ਉਹਨਾਂ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇ, ਜੋ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਮੇਲ ਲਏ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਅੰਰਤਾਂ ਨਾਲ ਅਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਹੋਏ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੁਆਰੇ ਹਨ। ਇਹ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਮੋਮਣੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਉਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮੇਲ ਲਏ ਗਏ ਸਨ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਤੇ ਮੋਮਣੇ ਲਈ ਪਹਿਲੇ ਫਲ ਹੋਣ ਵਾਸਤੇ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਛਲ ਨਾ ਲੱਭਿਆ ਗਿਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸਿੰਹਾਸਨ ਦੇ ਅੱਗੇ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਹਨ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 14:1-5.

ਪਹਿਲੇ ਫਲਾਂ ਦੇ ਤਿਉਹਾਰ ਉੱਤੇ ਜੋ ਦੀ ਭੇਟ ਉਸ ਫਸਲ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ ਜੋ ਅੱਗੇ ਆਉਣੀ ਸੀ, ਅਤੇ 34 ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ ਸਤੀਫਨ, 31 ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਇਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ "line upon line," ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਉਸੇ ਹੀ waymark ਉੱਤੇ ਮਰੇ। ਪਹਿਲੇ ਫਲਾਂ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਮਸੀਹ ਉਹ ਮੋਮਣਾ ਸੀ ਜੋ ਬਲੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸਤੀਫਨ ਜੋ ਸੀ। ਪੌਲਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ "ਮਸੀਹ" "ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਫਲ ਹੈ ਜੋ ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਹਨ," ਅਤੇ ਫਿਰ "ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਆਉਣ ਵੇਲੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਹਨ।" ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਪਹਿਲੇ ਫਲ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਹੀ ਹਨ "ਜੋ ਮੋਮਣੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਉਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"

ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਗਿਆਰਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ "ਵੱਡੇ ਭੂਚਾਲ" ਦੀ "ਘੜੀ" ਵਿੱਚ, ਉਹ ਦੋ ਸਾਖੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮਾਰੇ ਗਏ ਅਤੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਏ ਰਹੇ, ਜੀ ਉੱਠਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਉਹੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਇਸਤੀਫਨ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਤੌਰ ਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਾਲ, ਪਰ ਯਿਸੂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਜੀ ਉੱਠਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਅਥਾਹ ਖੱਡ ਵਿੱਚੋਂ ਚੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਉਸ ਦਰਿੰਦੇ ਦੁਆਰਾ ਮਾਰੇ ਜਾਣ ਤੋਂ "ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ" ਬਾਅਦ ਉਹ ਜੀ ਉੱਠਦੇ ਹਨ। ਉਸੇ "ਘੜੀ" ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜੀ ਉੱਠਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵਜੋਂ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਅਤੇ ਸਵਰਗਾਰੋਹਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਸੁਚੱਜੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੇਖਾਕਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੂਰਵਰੂਪ ਇਸਤੀਫਨ ਦੀ ਅਸਲ ਮੌਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਆਤਮਿਕ ਮੌਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਦੋ ਸਾਖੀਆਂ ਉੱਤੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਚਲਹਿਰ ਤੋਂ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਫ਼ਿਲਾਦੇਲਫ਼ੀਆਈ ਚਲਹਿਰ ਵਿੱਚ ਰੂਪਾਂਤਰਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।

"ਇੱਕ ਗੱਲ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ: ਉਹ ਸੇਵੰਥ-ਡੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਜੋ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਝੰਡੇ ਹੇਠ ਆਪਣਾ ਪੱਖ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਅਤੇ ਤਾੜਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤਿਆਗ ਦੇਣਗੇ। "

"ਵਧੇਰੇ ਅਰਪਣਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਸੇਵਾ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਕੁਝ ਜੋ ਹੁਣ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਸੁਝਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਚਾਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਆਪਣੀ ਸੁਝ-ਬੁਝ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਕੁਝ ਐਸੇ ਹਨ ਜੋ ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਹੁਦਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਪਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਦੇ ਸੱਚ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰ ਲੈਣ, ਤਾਂ ਮਸੀਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਬਣਾਏਗਾ। ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਇਸ ਸੁਨੇਹੇ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਹਨੇਰੇ ਦੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਦੇ ਕਾਲੇ ਝੰਡੇ ਹੇਠ ਆਪਣਾ ਪੱਖ ਲੈਣਗੇ।"

"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਹਿਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕੀਮਤੀ ਸੱਚਾਈ ਮਨੁੱਖੀ ਮਨਾਂ ਉੱਤੇ ਹੋਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦਾ ਮਾਸ ਖਾਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਲਹੂ ਪੀਣਾ ਹੈ। ਸਮਝ ਦੀ ਵਿਕਾਸੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਚਾਈ ਨਿਰੰਤਰ ਵਿਸਤਾਰ ਦੀ ਸਮਰਥਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਦਿਵਯ ਮੂਲਕਰਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ, ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਹੋਰ ਨੇੜਲੇ ਅਤੇ

ਹੋਰ ਵੀ ਨੇੜਲੇ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਉਸ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਸੁਰਗ ਦੀ ਰੋਟੀ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਗੇ, ਤਿਵੇਂ ਉਹ ਜਾਣਨਗੇ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਸਵੇਰ ਵਾਂਗ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹਨ। ਉਹ ਆਤਮਿਕ ਬਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਗੇ, ਜਿਵੇਂ ਭੋਜਨ ਖਾਏ ਜਾਣ ਤੇ ਦੇਹ ਨੂੰ ਸ਼ਾਰੀਰਿਕ ਬਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

“ਅਸੀਂ ਮਿਸਰ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀਆਂ ਸੰਤਾਨਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢ ਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੰਗਲ ਰਾਹੀਂ ਕਨਆਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਅੱਧਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ।”

“ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਵਿੱਚ ਚਮਕ ਰਹੀਆਂ ਦਿਵਯ ਕਿਰਣਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਿਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਯਹੂਦੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਮਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੱਚਾਂ ਦੀ ਹੋਰ ਗਹਿਰੀ ਕਦਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਸੱਚ ਦੀ ਸਾਡੀ ਖੋਜ ਹਾਲੇ ਅਧੂਰੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੀਆਂ ਕੇਵਲ ਕੁਝ ਹੀ ਕਿਰਣਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਲੋਕ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਬਚਨ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਉਹ ਯਹੂਦੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੀਆਂ ਗੁੱਥੀਆਂ ਦਾ ਸਮਾਧਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਉਹ ਮੰਦਰ-ਸੇਵਾ ਦੁਆਰਾ ਸਿਖਾਏ ਗਏ ਸੱਚਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੇ। ਉਸ ਦੀ ਮਹਾਨ ਯੋਜਨਾ ਬਾਰੇ ਸੰਸਾਰੀ ਸਮਝ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਕੰਮ ਰੁਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਜੀਵਨ ਉਹਨਾਂ ਬਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਖੋਲ੍ਹੇਗਾ, ਜਿਹੜੀਆਂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਬੱਦਲ ਦੇ ਸਤੰਭ ਵਿੱਚ ਆਵਰਿਤ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ।” Spalding and Magan, 305, 306.